

Schrijver: Debock Dimitri
Coverontwerp: Debock Dimitri
© Debock Dimitri

Uitgegeven in eigen beheer

Debock Dimitri

dimitri.debock@outlook.com

<http://www.facebook.com/debockpoetry>

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Waakhond

Op de uitkijk staat de wacht
Hij kijkt en waakt, verwacht
gespannen strak van schouder
louter omdat hij dacht
aan wat er kan gebeuren
Schrik om los te laten
even zijn post te verlaten
Geen zelfvergiftiging
Een keuze van gevangenis
waarmee te leven valt
waarmee het leven valt

Comamaatschappij

Ik ben verdoofd beland in slaapzandkorrels
slaperig slinkend gestrand tussen nawerkborrels
waar de moraalheid stopt en principes pauzeren

Ik zoek een manier om te ontwaken
terug bij de mensen die ik voel te geraken
Ik zoek een manier om samen te ontwaken
en de comamaatschappij achter ons te laten

De Zielsmid

Mijn vel wordt uitgerekt
onder hitte geslagen
en sissend uit het water
weer in het vuur gedragen

Zo verweer ik in het heetst
tot mijn essentiële ik
goed of slecht of allebei
bot en scherp in lagen
van sterven en geboorte
getemperd in een ziel

Standbeeld van verdriet

Het kind in mij zag tranen
verstenen en verdwijnen
Nu duiken ze op mijn maag
Stenen verteren traag

Versteent de man
Standbeeld van verdriet
Een ode aan alle pijn
die hem nooit verliet

Centrale ver(w)arming

Slapend gaap ik door het raam
konden ze me vanbinnen maar verstaan
Soms lijkt het of ik alleen buiten sta
maar om mij heen zie ik gelijken gaan
verkleumd in de weinige warmte
van een kille winterzon
En vanbinnen de zoon van een god
althans in zijn eigen ambt
die doet alsof hij voor ons brandt
maar eigenlijk alleen zichzelf verwarmt

Chaos

Wanneer de chaos in de wereld is gedrongen
en de uitlaatgassen zijn versmacht
verdronken in magistratie
wat de ambtenaar had verwacht
maar niemand voor heeft gewaarschuwd

Met de neus tegen de grond op jacht
naar nacht en ongeluwde lust
Voor het bloederigste stuk
lopen de wolven de maan voorbij

Een kus op je tranen

Kom naar mij
met je geschaafd hart
Pak me vast als het leven
even te hard voor je is

Luister naar de melodie
ik leg mijn oor op je verdriet
Geef een kus op je tranen
al zingend, met ons wiegelied

Vanbinnen

Vanbinnen is geboren
waar het leven start
een bevend kinderhart

Vanbinnen is vaak gestorven
waar ondanks wagenwijde ramen
geen licht kwam binnengezworven

Maar ik leef, IK LEEF!
mijn hart klopt en beeft nog steeds
Vanbinnen achter gebroken glas
stroomt nu licht naar binnen
dankzij jouw beminnen

Vandaag, Vannacht

Kom je naar mij, vannacht?

In het holst van mijn wacht

verlicht door de maan, vannacht?

Dan delen we licht en duister

Dan delen we de wacht, vannacht

Verstrengeld en ondoordacht

tot het vuur dat ons vrijwaart

smeulend bij dageraad

liefde baart, vandaag

vannacht

Geruisloos

Ruisende golven, ruisende straten

Ik probeer te luisteren tot het ruisen praten wordt

maar het wordt niets tussen ons

Ik versta niets van de rollende donder

en onvertaalde zonnestralen laten me koud

Het is de warmte van jouw stem

waar ik zo naar verlang

Geruisloos verdwenen

maar van eindeloos groot belang

Droomkussen

Glijd een sloop om uw herinneringen
zodat ge uw oor op uw hart ten slapen legt
En alle liefdevolle momenten samen
zich doorheen de stof een weg banen

Dan zien we elkaar in dromen weer
In de zachte zomen van de nacht
waar de macht van tijd wordt betwist
en geen kans maakt om me te verhinderen
te zeggen hoe zeer ik u bemin

Wind

Sla om mij een stof simpel dof en grijs
een mantel op maat gebrand
gesmoord in een hoed vol tranen

Werp mij in de wind zodat iedere herinnering
geborgen in as zijn plek in de wereld vindt
Kleurrijk herboren in korenbloemen
sluimerend in vergeet-mij-nietjes

Niet zomaar een knuffel

Pak me gewoon even stevig vast
ge hoeft zelfs niets te zeggen
uw ogen niet in die van mij te leggen
We spreken af dat alle woorden sterven
en de omhelzing hun zoet comfort zal erven

Zo is alles gezegd in de wrijving van ons vel
waarlangs we heel even samensmelten
om ons hart na een diep beminnen
en een zachte zucht gerust te vinden